

Княгиня Питьми

КУПИТИ

Роман "Княгиня Пітьми" — це **яскрава історія** про одвічну боротьбу добра і зла у світі, сповненому таємниць минулого, несправедливості й жорстокості. Головні герої цієї історії намагаються врятувати свій світ, адже коли про древніх богів нагадують лише святá та сила у крові чарівників, людям доводиться виборювати Світло самотужки.

Владан, безжальний правитель Об'єднаної Імперії, вже багато років планує помститися князю Гардарикі за давні образи та заволодіти його землями. Ніхто не вірить, що темну силу імператора можна здолати. Але Мак і Рута змінюють хід подій, хоча вони пов'язані випадком і роз'єднані простором. Мак — вправний гардарикійський злодій, який має втаємничене життя і прагне помсти. Рута — доглядачка полонених дивних створінь у палаці імператора, серце якої сяє добром і жадає бути сильним. Ці двоє зовсім не планували вплутуватися у боротьбу з могутнім злом, але їм доводиться бути сильними, адже на кону — доля всього народу й близьких людей.

ДЯКУЮ
СИЛАМ ОБОРОНИ УКРАЇНИ, ВОЛОНТЕРАМ.
МЕДИКАМ, РЯТУВАЛЬНИКАМ, АКТИВІСТАМ
ЗА МОЖЛИВІСТЬ ПРОДОВЖУВАТИ
МРІЯТИ, ТВОРИТИ, ЖИТИ

*Всім, хто обирає Світло
І бореться за нього попри все*

Багато років тому Всебог Відправив Всевидяче Око у Хаос, щоб створити Світ. Око зронило сльозу кришталевої чистоти, і з неї народився речник Божий — Сокіл-Рід. Він осяяв Першосвітлом свого золотавого пір'я Вічний морок. Розтривожена Пітьма кинулася на птаха, щоб загасити його полум'я, проте Сокіл мужньо бився, тож Темрява відступила. І породив Рід Золоте яйце, з якого й Виник Світ. Центром його став священний камінь Алатир з життєдайним Вогнем. Проросло з нього Дерево Життя — могутній Прадуб, навколо якого буяло безкрає сине море. Божественному птахові завжди треба було стояти на чатах світла, адже Вічна Пітьма хоче повернути своє Володарювання. Тому Сокіл-Рід звив гніздо на самому Вершечку Прадуба і став на сторожі Всесвіту.

З Дерева Життя Вийшла Лада — Богиня світової гармонії, та стала матір'ю Яву, нашого світу. Здійняла Вона руки та створила небеса, що краєм своїм торкалися нижніх гілок Прадуба, та землю, що розкинулася над корінням далеко у Безкраї води Всесвітнього моря. І вийшов із Дерева Ладо — бог Вірного шлюбу та Вогненної Любові. І стали Вони Божественним подружжям. Разом Вони створили інших Богів та поселилися з ними у кроні Прадуба. І почали Всі Вершити ЯВ — з'явилися Ліги, небесні світила, річки, поля, тварини та Все суще. Вінцем творіння стала Людина. Мокоша, Богиня-праля, сплела душі з Першосвітла та поселила їх у все живе.

По тому боги зійшли у явний світ у подобі людей і почали правити.

Боги й богині закохувалися у чоловіків і жінок, створювали з ними сім'ї, народжували дітей. І діти ті могли керувати силою Першосвітла.

«Літопис Від сотворіння світу до сьогодення»

Розділ 1

Переповнена корчма вирувала життям. Сміх, пісні, розмови, запахи пролитого пива та смаженого м'яса змішалися в одне ціле — аж повітря здавалося відчутним на дотик. Якийсь заїжджий імперський купець потягнув до себе миловидну дівчину, що розносила наїдки. Вона підскочила і відважила йому смачного ляпаса. Всі навколо зареготали. Дівчина гучно грюкнула тацею об стіл і гнівно промовила:

— Це вам не ваша задрипана Імперія, це Гардарикі! Тут треба з повагою ставитися до жінок!

Сказавши це, дівчина гордо відкинула волосся з плеча і рушила до кухні. Гості корчми схвально загуділи та заплескали в долоні, а купець сидів, роззявивши рота й тримаючись за розпухлу щоку. Видно, це були його перші відвідини Гардарикі.

— От шльондра! В Імперії за таке її б уже відшмагали, — пробурмотів він до своїх товаришів.

— Ну, Корнію, хоч цими країнами правлять родичі, але порядки тут інші, ніж у нас, — мовив товстенький вусань.

— Можливо, що не кровні родичі, тому й такі різні, — припустив високий купець з блискучою лисиною.

— Взагалі, це так цікаво, що колишній князь усиновив когось не божої крові.

— Ну, якби мій найкращий друг загинув, захищаючи мене, я б теж усиновив його дитя, якої б воно крові не було.

Чоловіки загуділи на знак згоди.

— Але це й справді благословення богів, що наш Імператор має чари, хоч у жодного з його батьків їх не було.

— Так, самі боги вітають нашу Імперію, скільки народів вона об'єднала. Але, чесно кажучи, мені тут більше подобається: кажи що хочеш, кохай кого хочеш, роби що хочеш, — мовив вусань.

— Тільки не лапай дівчат, — реготнувши, додав русявий юнак, що сидів біля нього.

Весь гурт засміявся, хтось поблажливо поплескав Корнія по плечу.

З далекого затишного кутка за всім уважно спостерігав високий плечистий хлопець у залатаній накидці, потираючи невеликий шрам на підборідді. Він виглядав доволі розслабленим, хоч насправді завжди був насторожі. Поволі п'ючи своє пиво і закусуючи смаженою куркою, парубок оцінював оточення з-під чорнявих пасом, що спадали на лоба. Ні, сьогодні тут не буде гарної здобичі, краще не витратити сили — він сидів тут ще з обіду, сонце вже ховалося за обрій, а гідної жертви не трапилося. Що ж, на кілька тижнів йому ще вистачить на пиво з куркою.

«Завтра треба навідатися до іншої корчми. А там можна буде зазирнути до якоїсь самотньої пані, поки її чоловік гулятиме на полюванні за містом», — подумав хлопець, і кутик його рота задоволено вигнувся.

— Про що мрієш, красунчику? — підсіла до нього одна з дівчат з корчми. Парубок глипнув на неї зеленими очима і незадоволено скривився — приємна фантазія про обійми у розкішній спальні здиміла.

— Я Гаїна, до речі, — протягнула дівчина руку для поцілунку і вичікувально глянула на нього.

— Мак, — зрештою усміхнувся хлопець і притулив губи до дівочої долоні.

— М-м-м, розумний і красивий. Що красивий, я бачу, - вона грайливо поправила пасмо його довгого волосся. — Але чи розумний, це ще треба розібратися.

Мак здивовано зиркнув на дівчину.

— Твоє ім'я. Ти що, не чув приказки? «Їж, дурню, бо це з маком», щоб наче як порозумнішати? Не знаєш? Хм, може, ти таки не розумний, — захихотіла дівчина. — Але я розумна, тож ми можемо зійтися.

— Гаїно, ось ти де! — навис над ними височенний корчмар.

— Знову заграєш до якогось волоцюги? Скільки можна тобі казати — спершу робота!

— Татку, але я хочу чоловіка і діточок! Як я його знайду, якщо буду весь час працювати? — зарюмсала дівчина, підводячись.

— То ж хіба Борислав тобі не пропонував? А Марко? А Ярко? Їхня розмова потонула в загальному гаморі, коли вони відійшли. Як і надії Мака

гарно провести цю ніч. Він скрушно зітхнув і хотів йти, аж тут його увагу привернула розмова за сусіднім столиком.

— ...даю зуб, що там купа коштовностей!

Хлопець зиркнув на двох чоловіків, які вже були доволі напідпитку.

— От би дістатися туди! Можна було б взяти трішки, цього навіть би не помітили, — продовжив перший голос, власником якого виявився русявий здоровань.

— Але ж це так небезпечно, — протягнув інший, трохи менший, але теж міцний.

Мак нашорошив вуха — схоже, на обрії замаячила гарна здобич!

— Та й це треба ще якогось чарівника шукати, і по-тужного. А я не люблю їх, — продовжив другий.

Макові губи скривилися у схвальній посмішці.

— Але ти подумай, більше не треба буде оце тинятися по тавернах, крадучи якийсь дріб'язок, — гаряче переконував його русявий.

Мак стиха хмикнув — отже, браття по роботі.

— Краще вже так, ніж Імператор знесе нам голови, — прошепотів другий, що Мак аж ледве розчув його слова в загальному галасі.

Парубок розчаровано відкинувся на стіну. Він зрозумів, що мова йде про таємничу кімнату в імператорському замку, в яку досі ніхто не зміг проникнути, і ніхто не знає, що там сховано. Хлопець і сам думав випробувати свою долю, але не наважився. Хоча думка допекти імператору дуже гріла Макове серце. Зітхнувши, парубок підвівся, взяв свою торбину і вийшов на вулицю. Часом такі підслуховування давали плоди, але, схоже, не цього вечора. Він зайшов за ріг і вже планував щедро полити якийсь кущ, як почув ще одну тиху розмову з-за цього самого куща.

—...тоді б, може, й Гаїна на мене поглянула.

Почувся короткий регіт, а тоді шипіння.

— Тихо ти.

— Ой, та наче вона тобі гарбуза дала через бідність. Вона ж красивих любить, а ти подивися на свою пику. Її наче возом переїхали, — захихотів перший голос.

— Ой, та ти теж не Лель.

— Але ж у мене жінка є, і до того ж красива, як і Гаїна. А тобі, друже, тільки жар-квітка допоможе. Якраз Купала завтра, сходи, може, пощастить, — промовив один зі співрозмовників, стримуючи сміх.

— Але ж я знатиму, що то не справжнє кохання.

— О, подивіться на цього коханчика, — перший голос знову захихотів.

— Але! Квітка допоможе мені стати красунчиком! Тоді я і якусь вельможну пані собі дістану, і Гаїна зрозуміє, що вона втратила.

— Та тобі духу не вистачить знайти квітку. Ти мого пса боїшся! А що буде, як на тебе нападуть всі ті потвори, які охороняють її?

Чоловік за кущем гучно зітхнув.

— Твоя правда. Піду, вип'ю ще пива.

Мак швидко відійшов у тінь. Чоловіки вже давно пішли, а він все ще стояв і думав про почуте. Ці двоє говорили про якусь чарівну квітку, про неї Мак не чув. Якщо вона справді мала якісь чудодійні властивості і її можна було дістати на Купала, то варто було б спробувати, тим паче тут йому більше нема чого ловити. Якщо не скарб, то хоча б це. Вирішивши наступного дня розшукати якусь ворожку та дізнатися більше, парубок рушив до своєї кімнати у заїжджому дворі. Він не дуже любив працювати з чарівними речами, крім оберега, що висів у нього на шиї.

«Краще покладатися тільки на себе — чари та чарівники можуть підвести», — Мак насупився і мимоволі торкнувся шраму на животі.

Проте він давно не мав якоїсь шаленої пригоди. Останнім часом хлопець лише спокушав багатих панночок і вже став огидним самому собі. Вже котрий рік не було ніяких змін, тільки збільшувалися списки ворогів і коханок. І перший був часто безпосередньо пов'язаний з другим. Останнім часом парубкові хотілося забитися десь далеко в гори й не виходити звідти до скону. Мак важко зітхнув, відчиняючи двері убогої кімнати — без грошей йому світять тільки отакі барлоги, що вже казати про хатинку. З думками про власний дім він і заснув.

Вранці Мак запитав дорогу до місцевої чарівниці та вирушив до неї. Він знайшов невеличку хату в березовому гаю на околицях міста. Зайшовши, парубок вже не здивувався, що всередині було набагато більше простору, ніж здавалося ззовні.

— Всі вони однакові, ці чарівники, — пробурмотів Мак собі під ніс.

— Які ж це? — почувся голос позаду.

Парубок здригнувся, але зумів не підскочити з переляку.

— Завжди спрацьовує, — задоволено захихотіла сухенька бабця, обходячи гостя. — То які ж ми?

— Любите виставляти свої чари напоказ, — пробурчав Мак і обвів поглядом приміщення.

— Великий Роде, помилуй! На який показ? Ти знаєш, що у Букрині з цього року збільшилася данина? І що більший будинок, то більше давай монет. Я то не скаржуся, грошей у мене хоч греблю гати, але платити тому жадібному посаднику не збираюся. Мак хмикнув. Ця войовнича бабуська почала йому подобатися.

— Прошу вибачення у пані...

— Меліса.

— Пані Мелісо, винен, — вклонився він. — А тепер нумо до справи.

— Ич який діловий, люблю таких, — потерла руки старенька.

— Ходімо, присядемо.

Вона повела гостя до пари дерев'яних крісел біля столика, на якому вже парували трав'яний настій і стояли два кухлики.

— Як ви?.. — здивувався хлопець, а тоді згадав, де він, і махнув рукою.

Старенька вмостилася на кріслі, до неї на коліна зразу застрибнули два здоровезні руді коти.

— То що у тебе за справа? І налий нам настою, будь ласка.

— Що ж, мене цікавить, чи є у вас жар-квітка і скільки вона коштує. Меліса захлинулася настоем і почала кашляти, регочучи.

Нарешті вона змогла себе опанувати.

«Чи є у вас жар-квітка?» — передражнила вона його. — Ти звідки оце взявся, що нічого не знаєш про цю квітку? Наче ж гардарикієць.

— Я ріс на вулиці, сам, тож не дуже знаюся на цих ваших квітках, — спохмурнів парубок.

— Що ж, тоді можу дати тобі книгу, прочитаєш про...

Зніяковіле кахикання перебило її. Бабуся глянула на Мака, який винувато водив пальцем по краєчку кухля.

— Я той, не вмію читати, зовсім трошки, там назви різні, та й все.

— Ох, бідолашний! - сплеснула Меліса руками.

— От тільки не треба мене жаліти, я якось все життя і без вашого читання ради собі давав, — насупився хлопець.

Бабуся по-материнськи усміхнулася, а тоді підвелася.

— Що ж, ходімо, я тобі розповім і покажу основне. Перше — жар-квітку не можна купити, її можна тільки знайти в одну ніч на рік, на свято Купала. Яке, до речі, сьогодні. Вчасно ти зазирнув.

— Це я вже знаю, — поспішив запевнити хлопець.

Вона провела його до іншої кімнати й запорпалася у шафі із сувоями.

— Ось! — переможно підскочила старенька, тримаючи один з них.

На ньому була зображена квітка небаченої краси, яка сліпила своїм сяйвом, що неможливо було довго дивитися на неї. Мак не стримався і відвернувся.

— О так, вона така. Наживо ще краща, ще яскравіша! Цю я сама намалювала й додала трішки чарів, щоб було схоже.

— Наживо? Ви її бачили? І що вона дає?

— Вона може багато чого: наділяти мудрістю, зцілювати хворих, закохувати бажану людину, дарувати добробут молодцям. З нею ти завжди бачитимеш всі скарби, які сховані в землі, зможеш відімкнути будь-який замок. Ця квітка народилася з блискавки Перуна, коли той бився з демоном-висушником. Тому вона така яскрава і тому з'являється лише на мить, як і сама блискавка.

На словах про скарби й відмикання замків Макові очі засяли вогнем. У голові одразу сяйнула божевільна думка: «А якщо я зможу відчинити ту таємничу кімнату?» Від зухвалості цього задуму й небезпечності пригоди в нього аж руки засвербіли з нетерплячки.

— То потрібно просто піти в ліс і знайти цю квітку? Я чув про якихось чудовиськ.

— Це справа не проста. Треба взяти із собою скатертину, ніж, знайти кущ папороті, сісти поруч й обкреслити ножом навколо нього. І так, квітку стережуть змії та чудовиська, вони теж хочуть забрати її. Але поки ти у колі, вони тебе не зачеплять. Тож потрібно пильно стежити за кущем, і щойно квітка з'явиться, зразу зірвати її, накритися скатертиною і бігти додому, в жодному разі не озиратись. Якщо озирнешся, то квітка зникне, а чудовиська пошматують тебе на дрібнісінькі шматочки.

— Ох, цього б не хотілося.

— Отож-бо. Вдома треба буде розрізати долоню тим самим ножом, загадати, що ти хочеш, і вкласти квітку в рану, тоді її сила переллється в тебе. Квітку потрібно постійно носити із собою — втративши її, ти позбудешся й сили.

— Що ж, звучить не надто складно.

Меліса похитала головою, усміхаючись:

— Але ще врахуй, що в лісі будуть інші люди, які теж хочуть квітку. Вони можуть підстергти тебе й вкрасти її. Хоч її сила й передається тільки, якщо вона віддана із власної волі. До того ж квітка може не з'явитися на вибраному кущі. Так, ну наче все сказала.

— Красно дякую, пані. Як я можу вам віддячити?

— Ох, ти мене так розважив, нагадав про молоді часи, коли мені було всього двісті років, чи щось таке. Тож просто скажи: навіщо тобі квітка? Хочеш вкрасти серце якоїсь красуні? - грайливо усміхнулася Меліса.

— Ем, так, так, саме так, — збрехав Мак, чомусь ніяковіючи.

— Ой, ти дивись, як почервонів. Видно, файна краля, — засміялася бабуся.

— Так, файна. Гаїною звати, — згадав парубок вчорашню зустріч.

— Що ж, щастя.

— Дякую, бувайте!

Коли Мак відійшов, до Меліси підкотився один з котів та щось замурчав.

— Так, так, Буркунчику, знаю, що він бреше, але то вже не наша справа. Ходімо краще пити чай.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ